

1. Al was 't, dat ik de ta - len van mens en en - gel sprak, ge-
 2. Al deeld' ik aan de ar - men mijn gan - se ha - ve uit, maar
 3. De lief - de is lank - moe - dig, z' is goe - der - tie - ren - heid; zij
 4. Nooit re - kent zij boos - aar - dig aan ie - mand toe zijn kwaad; zij
 5. Eens zwij - gen de pro - fe - ten, de Pink - ster - taal ver stomt; ons
 6. Maar straks zal ik aan schou - wen des He - ren aan - ge zicht, mijn
 7. Nu tast ik in het duis - ter, maar dan, aan 't licht ge wend, ken

- hei - men kon ver - ha - len geen ken - nis mij ontbrak; als 'k ber-
 wist van geen er - bar - men, 'k was niets dan hol ge - luid. Al
 praat niet o - ver - moe - dig, zij kent geen trots of nijd. Zij
 han - delt niet licht - vaar - dig, daar z' en - kel 't on - recht haat. Ja,
 ken - nen wordt ver - ge - ten, wan - neer 't vol - maak - te komt. Nu
 wa - re ken - nis bou - wen op wat dan o - pen - ligt. Ten
 ik Hem in zijn luis - ter ge - lijk ik ben ge - kend. Laat

- gen kon ver - zet ten, maar 'k had de lief - de niet, 'k was
 gaf ik ook mijn le - ven, al werd mijn lijf ver brand, zou
 kan niet kwet - send hand - 'len, zij zoekt zich - zel - ve niet; zij
 zij be - dekt de din - gen, ge - looft en hoopt, ver draagt; zij
 ken - nen w' on - vol ko - men; wij zijn ge - lijk een kind, dat
 he - mel op - ge no - men, zie 'k Gods ge - hei - me nis: dat
 hoop, ge - loof en lief - de, die drie op aard' be staan; maar

't schal - len van trom - pet - ten, van cym - bels zón - der lied.
 lief - de mij be - ge - ven, het was geen of - fe - rand'.
 wil in waar - heid wand - len, ver - bit - t'ring kent zij niet.
 kent slechts ze - ge nin - gen en schenkt die on - ge - vraagd.
 door ver - war - de dro - men en raad - sels wordt ver blind.
 ken - nis zón - der lief - de steeds on - vol - ko - men is.
 't mees - te is de lief - de, die nim - mer zal ver gaan.